

Поя аз тази песен, а ми е тъжничко, чувствам, че и гласът ми е тъжен и като че ли изведнъж чувам Пушкин силно зарида. Вдигнах очи, а той – прихванал глава, като детенце плаче... Втурна се към него Павел Войнович: "Какво ти е, какво става с тебе, Пушкин?" – "Ах, казва, – тази нейна песен всичко в мене преобръна, тя не радост, а голяма загуба ми вешае!..."

Забравена от всички, прославената от Пушкин, възпятата от Язиков циганка Таня Дмитриевна, умира в мизерия през 1877 година.

В музея на Глинка виси китара на най-добрия майстор на XIX век Иван Красношчеков. Китарата на Таня. Пушкин я е държал в ръцете си, опитвал се да свири... Веселата, жизнерадостна, двайсет и две годишна Таня се смееела и говорела с него на цигански.

Откъсът е от книгата "От циганския хор-към театър "Ромен"
